

לעילוי
נשמת
שלמה
רפאל בן
אסתר
ת.נ.צ.ב.ה.

גליון
403

פרשת וירא תשפ"ב

לפתע נשמע קול דובר אידיש מאחורי הוילון: "כבוד הרב, מה אתה עושה פה עכשיו?".

אבא היה נדהם לרגע. הוא הרי לא יכול היה לומר לו את הסיבה האמיתית לשמה הוא בא... ולא התכוון בכלל שהאיש ידבר. אבל התעשת מיד, ואמר משהו על כך שהזדמן לבית החולים במקרה... הם המשיכו לדבר כמה דקות.

אבא נפרד מהחולה שהתעורר לתחיה, ויצא מהתא. הרופא היה חיור כסיד ואמר: "ראינו הרגע שינוי פתאומי לטובה. אין לי הסבר לכך. סליחה שהטרחתי את כבוד הרב לבוא בשעה כה מאוחרת".

כשיצאנו שאלתי את אבא: "ידעתי מכבר את צדקותך אבא, אבל עד כדי כך, להחיות מתים!?!...".

אבא השיב: "האיש הזה, הוא פליט שואה בודד. בשעות אלו, כשכל מה שהוא ראה סביב, זה את הרופאים והאחיות הנכרים בבי"ח, הוא הלך ו'נסגר', וזה היה הטעם להתדרדרות הפיזית במצבו. מתוך הערפול המוחלט בו היה, הוא ראה או שמע אותי. עצם נוכחות יהודי, ועוד רב שהוא מכיר, ליד מיטתו, הפיחה בו רוח חיים חדשה".

וראה זה פלא: בשביעי של פסח באותה שנה, ניגש אדם שלא הכרתי לרב, וברכו ב-'גוט יום טוב'. הכרתי את הקול מאותו לילה... היהודי שלנו התאושש לחלוטין - ברוך ה'".

* * *

סיפר הרה"ג ר' אשר קובלסקי שליט"א: מדי שבת בשבתו, נהג הרב בועז בדיחי שליט"א, מנהל תלמוד תורה בתי אבות פוניבז' בבני ברק, להקדיש כמה שעות לביקור חולים המאושפזים בבית החולים 'לניאדו' בנתניה. את רובם ככולם כלל לא הכיר, אך לא זה מה שימנע ממנו לבוא לבקרם, לעודד את רוחם, ולחזק את ליבם. לימים, בשל אילוצים שונים, פסק ממנהגו זה וחדל מלבקר את החולים בבית החולים.

תקופה קצרה חלפה, וביום מן הימים צצו ברגליו בעיות לא מוכרות. לפתע פתאום הופיעו בהן דלקות ומחלות, וכל מחלה או דלקת שריפא בעזרת תרופות וטיפולים - הביאה בכנפיה את הבאה בתור. באופן פלאי, פעם אחר פעם לקה

וירא אליו ה' באלני מבירא (יז, א)

וירא אליו - לבקר את החולה (רש"י)

כל המבקר את החולה גורם לו שיחיה (נדרים מ).

מצוות ביקור חולים חשובה היא ורב שכרה, והיא מהמצוות שאדם אוכל פירותיהם בעוה"ז והקרן קיימת לו לעוה"ב.

* * *

סיפר הרב יהושע לייבזון שליט"א: "את הסיפור המדהים הבא, שמעתי לפני שנים, מידיד נעורי, הרה"צ רבי חיים מיכאל ביברפלד שליט"א, הרב דטשורטקוב - לונדון. הסיפור נסוב אודות אביו היקר, שזכיתי להכירו ולהיות מקורב על ידו בצעירותי, הלא הוא הרה"ג רבי פינחס ביברפלד זצ"ל, לפניו בתל אביב, ובסוף ימיו רבה של מינכן. הסיפור הוא מתקופת מינכן. ביקשתי מבנו, ידידי, שיעלה את הדברים על הכתב.

"היה זה מוצ"ש מושלג במינכן, בתחילת חודש שבט תשמ"ו. השעה 12:30 אחר חצות. הטלפון מצלצל. הרמתי. על הקו רופא גוי מבי"ח האוניברסיטאי: "יש כאן יהודי הנוטה למות. אולי אפשר שהרב יבוא לומר איזו תפילה ברגעיו האחרונים".

אמרתי לאבא זצ"ל, שהשעה מאוחרת, הרחובות המושלגים מסוכנים לנסיעה, ואין זה בכלל תפקידו של הרב... אבא התעלם מעצתי וביקשני להסיעו מיד לבית החולים, מרחק כחצי שעה נסיעה!.

כשהגענו לשם התברר שמדובר בבי"ח בין 12 קומות, ולנו אין שום מידע באיזו מחלקה ובאיזה קומה האיש נמצא... ה' עזר ואחרי מאמצים הגענו למחלקה הנכונה - היחידה לטיפול נמרץ.

הרופא קיבל את פנינו בכניסה ליחידה, באומרו שמצב החולה קשה מאד, הוא מחוסר הכרה, כל הפרמטרים מראים כי סופו קרוב ואין תקנה למצבו, ולכן הזעיקו את הרב. [לגוי במצב כזה - הם מזמינים, להבדיל, את הכומר...].

אבא ביקש להיכנס אל החולה, מאחורי הוילון. הרופא התלווה אליו ואני נשארתי בחוץ. אבא אמר פרק תהילים.

להגיב, ולפתע פתאום השיר פשוט מחיה את נפשו, לא רק שהוא מגיב - הוא אפילו מצטרף, מזמזם את השיר האהוב עליו! לא יאומן כי יסופר: אדם אחד, שבמסירות ואכפתיות נוגעות ללב החל לפזם ולשיר באוזני החולה - החזיר את החולה לחיים!

כעבור דקות ארוכות הם סיימו לשיר, ואז - לראשונה מזה זמן רב - מר שמעוני הצליח להוציא מפיו צמד מילים, ואמר לרב בדיחי: 'יישר כח!'. שתי מילים שהעידו כי החולה פשוט חזר לחיים, הוא הצליח להבין, להאזין, לשיר ולדבר - הכל בעקבות ביקור אחד שכלל דאגה כנה ורצון לשמח את לב החולה!

כעבור תקופה קצרה הלך מר שמעוני לעולמו, ובנו, הפרופסור שמעוני, סיפר בהלווייתו כי צמד המילים הללו 'יישר כח', אלו הן המילים האחרונות שאביו אמר עלי חלד, שכן הוא היה כה חלש - עד שלא יכול היה לדבר. ובכל זאת, השירה העריבה לאוזניו, הדאגה הכנה למענו, ביקור החולים המסור הזה - פשוט השיבו אותו לחיים, העניקו לו כוח להגיב, לחייך, ואפילו לדבר!

זהו שאמרו חז"ל, שהמבקר את החולה גורם לו שיחיה. ביקור חולים הוא נוסחת קסם יקרה ואהובה, שפשוט יכולה להשיב אדם לחיים, לנסוך בו כוחות מחודשים. כי החולה - במעמדו ובמצבו, בחולשתו ובתחושתיו - מרגיש שאינו יכול עוד, והמבקר אותו - מעניק לו חיים כפשוטו, נותן לו את האפשרות לחיות, לנשום, לחייך!

הבה נסתער על כל הזדמנות לבקר חולים. בין אם מדובר בידיד אישי שנפל למשכב, בשכן מבוגר שאושפז, בקרוב משפחה שהפך לסייעודי, ואפילו - באנשים זרים המאושפזים בבתי החולים וכמהים שמישהו יבוא לשמח אותם, יאמר להם מילה טובה, ידרוש בשלומם. ביקור חולים מעניק חיים לחולה, ומעניק גם לנו שפע של אוצרות שמימיים ברוכים!

[מתוך 'לקראת שבת מלכתא']

וְאֵנְכִי עֹפֵר וְאֵפֵר (יז, כז)

גדולי אומתנו ניחנו במידת הענווה והשתבחו בה. כי כשאדם יודע את חובתו בעולמו - לא פלא שלמרות כל מה שיעשה - אין הוא מחזיק טובה לעצמו ואינו יודע 'גבהות לב' מהי.

* * *

סיפר הרב שלמה לורינץ ז"ל על מרן הגרא"מ שך זצ"ל [ה'ארציט' שלו חל השבוע]: פעם נכנסתי אליו, וראיתי שהוא במצב רוח ירוד ונפשו נסערת. שאלתי אותו, מה גרם לו להתרגש כל כך. מרן החל לספר, אך לא היה יכול לעצור בעד דמעותיו. הוא בכה ללא הרף ולא היה מסוגל לדבר. לאחר שנרגע מבכיו, אמר לי: "אספר לך: היו אצלי זוג הורים עם בנם בקשר לשידוך. הבן נפגש עם המדוברת, והם

הרב בועז ברגליו, עד שלעתים לא יכול היה ללכת כלל. בינו לבין עצמו תמה מה קרה לפתע, הלא מאז ומעולם רגליו היו בריאות והוא רץ כצבי, והנה לפתע פתאום מחלה רודפת מחלה ודלקת רודפת דלקת, רגליו כאילו בגדו בו.

הוא יושב עם עצמו ומהרהר בדבר, ולפתע נזכר: הלא היתה לו מצוה בה עסק בהתמדה, והיא ביקור חולים. רגליו היו מיומנות במעבר בין המחלקות השונות, הוא נהג להסתובב בין החולים ולשמח את ליבם. רק מאז פסק ממנהגו זה - החלו כל הצרות ברגליו, כאשר מחלה רודפת מחלה וכל ריפוי לא מצליח להשיבו למצב תקין ובריא! על אתר, קיבל הרב בועז על עצמו לשוב למנהגו, והחליט בהחלטה נחרצת לשוב ולבקר חולים מדי שבת בשבתו. והנה כי כן, כבר למחרת השבת הראשונה בה שב למצות ביקור חולים ופקד את מיטות החולים המאושפזים - נעלמו מחלות ודלקות הרגליים כלא היו, והוא שב לצעוד בבריאות בדרכים ישרות, מקפיד מדי שבוע לבקר את החולים!

באחת השבתות, נכנס הרב בדיחי למחלקה הפנימית, שם אושפז באותה עת מר שמעוני ז"ל - אביו של מנהל המחלקה, פרופסור צבי שמעוני. מר שמעוני כבר היה מבוגר מאוד, ושכב במיטה כמשותק - לאחר שלושה אירועים מוחיים שהשביתו אותו כמעט לחלוטין.

הרב בדיחי נכנס לחדרו, וכמי שחפץ לקיים את המצוה בשלמות, התעניין אצל בנו - מנהל המחלקה - ששהה לצד מיטת אביו, אם יש שיר שאביו אוהב במיוחד. הבן נענה ואמר כי בימים מקדם אביו אהב את השיר 'שייבנה בית המקדש', אולם אין לדעת אם הוא עדיין זוכר את המילים ואת הלחן, וקשה לדעת אם הוא מסוגל לשמוע או להאזין לנעימה...

הרב בדיחי לא שת לבו לכל אלה, ומיד החל לשורר בקול גדול את הנעימה 'שייבנה בית המקדש', בניגון המוכר והאהוב... פעם אחר פעם שורר את השיר, ולפתע - החולה החל לנוע, ממש לזוז במיטתו! הרב בדיחי התעודד עד מאוד, הנה כי כן - ניכר כי תווי השיר מצאו מסילות ללבו של החולה, והוא ביקש ממר שמעוני לאותת בראשו אם הוא מכיר את השיר. להפתעת כולם, החולה פשוט נענע בראשו, מאשר כי השיר מוכר והוא נהנה לשומעו!

הרב בדיחי הוסיף לשיר בקול רם, ולפתע אמר: "אם אתה מכיר את השיר - אנא הצטרף לשירה!". הנוכחים כולם עמדו המומים לנוכח הבקשה, הן ידעו אל נכון כי מצבו של מר שמעוני אינו מאפשר לו לנוע, וכיצד יצטרף וישיר!?

אולם, למרבה ההפתעה, ותוך כדי שגבות כל הנוכחים מזדקפות בתמיהה, החולה פשוט החל לפזם בשקט, לשיר את הנעימה יחד עם הרב בדיחי!

פרופסור שמעוני, בני המשפחה והרופאים עמדו מסביב מופתעים, הן עד אז לא היה נראה שהוא יכול לדבר או

יקר - בטרם תמשיך הקריאה, עצור רגע, חזור על הקטע שקראת, שוב ושוב, והתבונן. עד היכן הגיעה ענוותנותו של מרן, רבן של ישראל!... הוא זועק ובוכה מעומק לבו: "טועים בי, חושבים שהנני מישהו, שהנני משהו... כנראה אני, על ידי מעשי, גם אם זה בשוגג, מטעה את הציבור, והציבור חושב שאני מהגדולים". הבה נשאל את עצמנו, כמה אנחנו עושים ומשתדלים, בכוונה תחילה, שיכבדו אותנו יותר..

כאשר היה מרן מסדר קידושין או סנדק, הקפיד וביקש שלא יכריזו את שמו, באומרו: "אני יודע מתי עלי לגשת, אגש בעצמי ואין צורך להכריז את שמי". וכל כך למה? - הוא לא רצה שיכריזו תארים: מרן, הגאון הגדול וכדו'.

בחתונת אחד מנכדיו, הקימו במה גבוהה כדי לכבד את מרן. כאשר הגיע מרן לאולם והבחין בבמה, התכרכמו פניו. "מה עשיתם כאן?", שאל בטרזניה גלויה. נפשו כל כך סלדה מן הדבר, עד שהחליט על אתר לחזור לביתו. הוא לא היה מסוגל לסבול את המולת הכבוד שנהייתה סביבו. גם כאשר הפצירו בו שימתין לפחות לבואם של כמה מגדולי הדור שהיו בדרכם לחתונה, או לפחות שימתין לחתן ולכלה שעמדו לצאת מחדר היחוד, לא אבה לשמוע, וחזר על עקבותיו שבמשך כל הדרך ממש בכה על הביזיונות שנפלו בחלקו ע"י גינוני כבוד אלה.

פעם אמר לי, שכאשר הוא רואה את שמו מופיע בעיתון או במודעות, הדבר מכאיב לו והוא מרגיש כאילו חתכו את בשרו בסכינים. אין מילים להגדיר זאת, אבל מי שהיה אצלו, הרגיש וידע שאמנם כן היו הדברים.

הג"ר יוסף הכהן רוט אמר על מרן: "כאשר מרן היה מתפלל באחד מבתי הכנסת בסביבת ביתו, נהג לשבת בספסלים האחוריים, בין כולם. לשאלתי, מדוע אינו מתיישב בכותל המזרח, כיאה לראש הישיבה, השיב: "אילו ידעת איזו הנאה יש לי כאשר אני יושב כמו כל יהודי, לא היית שואל שאלה כזו!..." [מתוך הספר 'במחיצתם']

וַיִּכַּל אֲבָרָהָם אֶת יִצְחָק בְּנֵו בֶן שְׁבַעַת

יְבָרִיךְ (כא, ד)

מצות המילה משמשת כאות וסימן לברית הנצחית בין הקב"ה לעם ישראל. במשך הדורות מסרו יהודים את נפשם על מצוה זו וקיימו אותה בשמחה.

* * *

לפני כשנה וחצי נלב"ע בשיבה טוב ובשם טוב בארצות הברית, ביום ההולדת הצ"א לחייו, המוהל הנודע תומך התורה ולומדיה, רבי אברהם הכהן קאהן זצ"ל. הרב קאהן נפטר כתוצאה מנגיף הקורונה, המשתולל בעולם בימים אלו. רבי אברהם הכהן זצ"ל, נודע הן כמייסד הקרן הנודעת על שמו 'קרן אברהם הכהן', שהצמיחה בין שורותיה רבים

החליטו עקרונית לעשות את השידוך. הבן אמר כי הוא רואה בה שלימות בכל המעלות, והוא מרגיש שזהו השידוך שלו. ההורים סיפרו, כי מלכתחילה גם הם נטו להסכים לשידוך, אך ברגע האחרון נודע להם שהיא בעלת תשובה. משפחת הבחור היא משפחה מיוחסת מאד ואמידה, מהמשפחות המיוחסות, וההורים אינם מסוגלים להשלים בשום אופן עם העובדה, שבנם היחיד עומד להשתדך עם בעלת תשובה. המתח בין ההורים לבין בנם גדול מאד, הבן אומר שהוא לא ייסוג, כי למרות שלא נתן את הסכמתו בפירוש, המדוברת הבינה ממנו שבעקרון - העניין סגור. ומאידך, ההורים עומדים על דעתם בכל תוקף ואינם מסכימים לשידוך". הם הגיעו להחלטה לשאול את מרן, ולקבל את הכרעתו בעניין.

מרן החל שוב לבכות, ואמר: "תבין, הרי כולם טועים בי, חושבים שהנני מישהו, שהנני משהו... באים אלי בשאלות והכרעות כל כך קשות. הרי זו שאלה שרק גדול בישראל יכול להכריע. מה אני שייך לשאלות שכאלה? כנראה אני - על ידי מעשי, גם אם זה בשוגג - מטעה את הציבור, והציבור חושב שאני מהגדולים". שוב התחיל לבכות ללא הפוגה: "טועים בי, ואני אשם בזה!..."

לאחר שסיים את דבריו, שאלתי את מרן: "מה למעשה יעץ להם ראש הישיבה?". השיב מרן: "מה יכולתי לעשות? הצעתי להם, שילכו לאחד מהגדולים, אמרתי להם אפילו למי ללכת [לפי השערתי היה זה מרן הקהילות יעקב, שבספרו הוא דן בנושא זה], אך הם לא רצו. הצעתי להם גדול אחר, ושוב הם לא רצו. הם הסכימו ביניהם לקבל רק את הכרעתי בלבד, ואם לא - יגרום הדבר למתח גדול בין ההורים לבין בנם. מה יכולתי לעשות?" - המשיך מרן - "אמרתי להם שאחשוב על כך, ושיחזרו בעוד כמה ימים".

לאחר שבוע נקלעתי שוב לביתו של מרן, ועניין אותי לדעת מה היה סוף המעשה.

מרן כבר היה אז במצב רוח מרומם, וסיפר: "לאחר שהם עזבו, לקחתי את ספר התהילים, והתפללתי שה' יחונן אותי בדעת. אחר כך הוצאתי שולחן ערוך אבן העזר, ועיינתי בכל מקום שיתכן שיש שם איזה מקור או איזו שייכות לשאלת הנישואין עם בעלת תשובה, לא ראיתי איסור בשום מקום, וכיון שכך אין טעם לאסור. אם אכן היא מושלמת כל כך בתכלית השלמות, והיא כל כך מוצאת חן בעיני הבחור, ומאחר שביניהם כבר היה העניין סגור, יש לגמור את השידוך. מסרתי להם את הכרעתי, ואמרתי להם מזל טוב, נשתה לחיים ותעשו את השידוך. מובן, שהבחור היה בשמי-שמים. אבל לא רק הבחור, גם ההורים אמרו שהם מקבלים את הכרעתי בלב שלם".

סיפרתי את המעשה עד תומו, אך עיקר כוונתי היא לתחילתו. מרן בכה ללא הפוגה על כך שהוא כביכול מטעה את הציבור, ומעורר רושם כאילו הוא אחד מהגדולים - זוהי ענווה שאינני מסוגל לתאר במילים. כאן אבקש ממך, קורא

מגדולי התורה וההלכה בדורנו, והן כמוהל מומחה, אשר מל רבבות תינוקות במשך עשרות שנים בכל רחבי העולם, ועד לשבוע האחרון לחייו עוד עסק במלאכת קודש זו.

אחד מידידיו מספר: רבי אברהם, כאחד מזקני המוהלים בדורנו, ראה שליחות קודש להשמיע את קולה של ההלכה הצרופה במצווה זו, לפני גורמים שונים מבית ומחוץ, שבקשו לשנות את המסורת ולפגוע במצוות המילה אשר נשמרה בידינו כצורתה מדורי דורות. בערוב ימיו סיפר רבי אברהם זצ"ל: "היה זה בשיאם של ימי המאבק בגזרת המילה, שריחפה על יהדות ארצות הברית. באותם ימים ביקשתי לפרסם בעיתון הנודע ה'ניו יורק טיימס' מודעה גדולה, שתבהיר קבל עם ועולם כי אין כל אמת בטענות שהעלו כנגד קיום מצוות המילה, וכי מדובר באנטישמיות לשמה שאינה מתבססת על המציאות כלל.

"כאשר ביררתי על אודות המחיר שיהיה עלי לשלם על מודעה שכזו, נרתעתי. מדובר היה על מחיר של עשרות אלפי דולרים לעמוד. היות שבמהלך השנים כבר זכיתי ללמוד לא אחת, כי כאשר מבקשים לעשות לשם שמיים - הסייעתא דשמיא מובטחת, על כן לא התייאשתי והמתנתי לראות כיצד יתפתח הדבר. ואכן, למרבה ההפתעה, כמה ימים לאחר מכן פנו אלי עורכי העיתון מיוזמתם, וביקשו ממני להתראיין ולהביא את דבר היהדות החרדית בנושא הטעון והסוער. הם אף ביקשו את רשותי להתלוות אלי לכמה מהבריתות שאני עורך, כדי לראות מקרוב את מהלך העניינים.

"הייתה זו מתנה משמיים בעבורי. לכאורה הייתי אמור להיענות להצעה ולקבלה בשתי ידיים פתוחות. הפרסום בבמה כה מכובדת ומפורסמת, יכול היה לתרום רבות למאבק ולהשפיע רבות על הצלחתו. אלא שלמעשה הייתה הדילמה גדולה ביותר; אף אחד לא היה מוכן להבטיח לי, שדברי יובאו כצורתם ללא כל שינוי, ושהאופן שהם יובאו בכתבה - לא יגרום יותר נזק מתועלת, וכך באתי לתקן ונמצאתי מקלקל, חלילה".

כמו בכל צעד בחייו, עלה רבי אברהם למעונם של גדולי הדור, כדי להיוועץ עימם בשאלה הרת גורל זו. התשובה שהוא קיבל הייתה, שמפני שהגזרה כבר נגזרה והחוק נגד המילה חוקק, מסתבר שלא יגרם נזק נוסף כתוצאה מראיון שכזה, הגרוע כבר נעשה. מאידך, אם הדברים יובאו בכתבה באופן הנכון, יתכן שהדבר ישפיע לטובה על דעת הקהל בארצות הברית בנוגע למצוות ברית המילה, ואולי אף ישפיע על החלטת בית המשפט בתביעה שהוגשה באותו זמן לשם ביטול החוק הנורא.

"משקבלתי את אישורם של גדולי ישראל", המשיך וסיפר רבי אברהם, "מיהרתי לחייג לעורכי העיתון ולהשיב להם תשובה חיובית. קבלתי את אישורה של משפחה שעמדה לערוך ברית מילה באותם ימים, להשתתפות כתיבי העיתון

בשעת קיום המצווה. למחרת בבוקר נערכה הברית. העיתונאים הופיעו זמן רב לפני השעה המיועדת. עוד טרם החלה הברית, הבחנתי שהעיתונאים עוקבים בדריכות אחרי כל תנועה שלי. ממבטיהם החודרים והממוקדים ניכר היה, כי הם התכוננו מראש טרם בואם, ובליבי נשאתי תפילה כי אזכה להיות שליח טוב בעבור כלל ישראל.

"הברית עמדה להתחיל. כמנהגי פתחתי באמירת התפילה הנודעת למוהל, ולפתע פרצתי בבכי סוער ובלתי נשלט, חשתי כי נעשה לי עוול. אחד מהעיתונאים נזעק לעברי בבהלה; 'קרה משהו?!' הוא התעניין בדאגה.

"הרגעתי אותו והסברתי לו: 'ראה נא, אני אדם מבוגר. כל ימי השתדלתי לקדש שם שמיים, אפילו בימי השואה שבהם עלה לי הדבר במסירות נפש. עתה לעת זקנה הזדמן לפני ניסיון קשה, ואני מתפלל לפני ה' שאעמוד בו בהצלחה, לבל יתחלל שם שמיים על ידי חלילה דווקא בשנותי המאוחרות'.

"משום מה, דברי שנאמרו בספונטניות, מבלי שהתכוננתי לכך מראש, הסעירו את ליבם של קבוצת העיתונאים הנכרים. כמה מהם טפחו על כתפי ואמרו לי כי אני יכול להירגע, שכן כבר עתה הם ראו כי מרבית הטענות שהושמעו כנגד המצווה אינן נכונות, בראותם את הסטריליות המדוקדקת שעליה אני מקפיד טרם קיום הברית, אשר לאחריה כמעט ואין סיכוי לפגיעה בבריאות הילד. דבריהם הרגיעו מעט את רוחי הסוערת. התחלתי בעריכת הברית כאשר העיתונאים עוקבים בדריכות אחר מעשי. משסיימתי הם מחאו לי כפיים, והחמיאו לי כי מעולם לא ראו אומנות שכזו, כאשר כולה נעשית על פי כללי הרפואה בזהירות הנדרשת, וכי מעתה ברור להם כי אכן אין ממש בטענות שהעלו כנגד קיום המצווה כתיקנה, ואין זו אלא אנטישמיות בהתגלמותה.

"כמה ימים לאחר מכן, התפרסמה כתבה באורך שלושה עמודים מעל גבי ה'ניו יורק טיימס', שבה פרשו העיתונאים בפירוט ובאריכות, את התרשמותם החיובית מהאופן שבו מקפידה המסורת היהודית על עריכת ברית המילה בזהירות הגדולה ביותר, באופן שימעט עד למינימום את צער התינוק, ושלא יגרם ממנו כל נזק לבריאותו.

"הכתבה הייתה כה מוצלחת עד שהיו שטענו שהוזמנה על ידי, דבר שכאמור לא היה לו כל שחר. בתחילה היה מדובר שהיא תמוקם בעמוד השער הראשי של העיתון, אולם אירוע דרמטי שהתרחש באותו היום גרם לה להדחק בעמודים הפנימיים, אבל המסר שהובע ממנה חלחל, ויתכן מאד שתרם לביטול החוק".

כאמור רבי אברהם זצ"ל נלב"ע בשיבה טובה ובשם טוב, לאחר שנדבק מנגיף קורונה. היות שלא זכה להותיר אחריו צאצאים, מתבקש הציבור ללמוד לעילוי נשמתו הטהורה של רבי אברהם בן רבי יום טוב זצ"ל. [מתוך עלון 'וכל מאמינים']